Ter bespreking

DE HISTORIE

VAN

FLORIS EN BLANCHEFLOER

DOOR

H. J. BOEKEN.

Met 2 Lithografiën van M. BAUER.

AMSTERDAM. — S. L. VAN LOOY.
MDCCCXCVIII.

FLORIS EN BLANCHEFLOER.

Op eenen toren had men haar gezet,
Den Maagden-Toren.

HOOFDST. V.

DE HISTORIE

VAN

FLORIS EN BLANCHEFLOER

DOOR

H. J. BOEKEN.

Met 2 Lithografiën van M. BAUER.

AMSTERDAM. — S. L. VAN LOOY.
MDCCCXCVIII.

Bocca bacciata non perde ventura,
anzi rinuova come fa la luna.
BOCCACIO.

HET EERSTE HOOFDSTUK:

bevattende den aanhef; en
hoe Blanchefloers moeder, jonge weduwe, met haren vader ter kruis-vaart gaande, dezen vermoord ziet en zelve door roof-ridders gevangen en naar Spanje gevoerd wordt; hoe zij door den koning van Spanje zijner koningin ten geschenke gegeven, en door deze, daar ze, evenals zij zelve, van kinde groot is, getroeteld en tot vertrouwen gepaaid wordt; hoe vervolgens, wanneer beiden tegelijkertijd een kindje geboren is, der gevangene, neffens haar eigen kind, dat der koningin te zoogen gegeven wordt; voorder een weinig van de kindsche jaren der beide kleinen, die onder de oogen der — als het ware — twee moeders, liefelijk en tot onderlinge min opgroeien; en ook iets van hun beider uiterlijke verschijningen; en ten slotte hoe de dichter tot het geheele gedicht zichzelven bemoedigt.

I.

Van lieven, scheiding, 't zoeken, weer vereend:
  Wie zou niet geiren van die dingen lezen?
Dingen, waarvan de zoete tranen weent
  Jonkvrouw, meelij met de eendre 't gansche wezen,
  En knaap, 't oog opgetogen, een van dezen
Zich wenschend, meest wien Eener liefde loont,
  Al scheiden beiden landen, heiren: vreezen
Min vreeslijk hem dan Min, koel onbeloond; —
En zoet herdenken wie in 't vreesloos Eden woont.

II.

Naar 't verre land, waarheen de wenschen gingen
  Van 't oud, geloovig volk, des Heeren graf
En lijdens-oord van onvroom' vreemdelingen
  Te vrijden, togen met den pelgrims-staf
  En luttel kost, ridders en knechten, straf
De toomen houdend, want ook kindre' en vrouwen
  Gingen den zwaren tocht, — toen daar in draf
Renden van berg en hoogte met de gauwe
Rossen roof-ridders, zwarten, op hen in, de trouwen.

III.

Wat baatte 't of zij trouw naar 't wapen grepen?
Na luttel vechtens valt daar knecht en heer;
De weereloozen sleept men naar de schepen,
Dat daar hun tal den andren schat vermeer',
Dien de wreedaard daar ladend was aan 't meir,
Roof-koning hij, een Spanjaard en een Heiden,
Gekomen over zee met 't riddren-heir
Om tegen al wat Kristen heet te strijden,
En liet door 't Kristen-land mannen en vrouwen lijden.

IV.

En ééne was daar mede in 't schip gezeten,
Een dochter, die haar vader vallen zag
In de' eigen strijd. Zij had maar kort geweten
Van huwlijks-heil: gevallen in den slag
Was haar haar man kort na den bruilofts-dag.
Toch zat zij in het schip niet gansch alleenig,
Daar haar een zoete last ontperste 't ach!
Niet onlief vrouw'n, wel hopend dat heur leenig'
Wel blijde dag zwaar' smart. Maar zij zat droef en weenig.

V.

En toen zij kwamen in het verre land
Van Spanje, stelde haar de Heiden-Koning
Zijner geliefde en eedle vrouw ter hand,
Dat zij bij haar zou wonen in haar woning,
Der andre, donkrer schare ter verschooning.
Een eedle vrouw was zij, en lieve vrouwen
Zijn ze oov'ral niet tot meelij en betooning
Van hulp bereid en daar ze angstvol aanschouwen,
Wie lijden als zij lij'n en vrage' in 't leed vertrouwen?

VI.

En daar ze een middag gingen in den hof
Wandelend tzaam in hooger huizing luwte,
Hoorend het vleuglen-kleppen en het dof
Kirren van doff'r en duiven en het nu te
Luwen begon, 't noodweer — wel was zij schuw te
Praten in 't eerst — in der gevang'ne ziel,
Ontspon er een gesprek tusschen gehuwde,
Hoog' Koningin en de arme: „wat zij hiel,
Den tijd dat haar, als háár, 't éêndre geluk geviel?"

VII.

En daar zij 't rekenden, kwamen de tijden
Wel heel bijzonder op een zelfden uit;
En weldra kwam de tijd, die ze deed lijden
Beiden gelijk, en redd' ze beiden uit
Krimpende smart, voor beiden 't zoet geluid
Van krijtend wicht brengend na eigen kermen;
En beiden liet men z' haar, gegeven buit,
Het koningskind en 't eigen kind, der arme,
Die z' hield aan moeder-borst, ze koestrend aan warme armen.

VIII.

En daar het licht trok en de dagen gingen,
Dagen en maanden, jaren wel: de tijd,
Waarvan niet bleven lichte erinneringen
Den kindren haast niet, maar de zoetigheid,
Streeling en koestring, weten ongezeid
Geweten altijd, hoe zij onder oogen,
Die liefde keken, keken in 't verblijd
En 't krijtend aanzicht, zorgzaam, en die togen
Als vier licht-werelden door éëne macht bewogen,

IX.

Waren en waren, toen zij wakker werden
  Niet tot een schemering, maar lichten dag,
Lichter en lichter naar zij verder verten
  Inkeken van wat als beginloos zag
  Hun wèl terugziend oog, toen later lag
En woog de floers en druk van lot en scheiding
  Op hun jong hart, maar nu nog, beiloo! mag
Al dag hun bei saam zijn als één verblijding,
Al nacht in droomen licht van nieuwre vreugd verbeiding.

X.

Toen dan het licht trok, groeiden zij daar op
  Als twee fruit-struiken, zorgzaam opgekweekt,
Bewaterd en in zon-schijn en den top
  Heffen ze g'lijklijk, staande waar een beek 't
  Gaardelijn doorgaat en hun loof verbleekt
En donkert naar dat zon-schijn, wind en regen
  Ze doorgaan; en om 's hemels zegen smeekt
Gaardnier en eig'naar; en in de omgelegen
Gaarden, wie ziet er één zoo'n teedren groei verkregen?

XI.

Maar zóóveel 't leven van de menschen voller
Dan liefster bloemen is en struik-gewas,
En meerder wisseling hun brengt dan doller
Buien en zon-schijns komst en jacht, de ras
Komende en gaande stemmingen, als was
De zieltjes knedend en ze elkaar omstrengelen
Met lipjes, traantjes — zooveel voller was
Dan struikjes steeds verenkeld op hun stengelen,
't Op eigen voetjes gaande leven der beide engelen.

XII.

Toef nog een oogenblik, mijn dicht, bij 't enge,
Maar wonder-rijk geluk van 't kinder-paar,
Koel nog wellicht bij dat wat later zengen
Ze mag en wat, zoo zeker gaande, jaar
En jaar aanbrengt, tot dat die evenaar
Omslaat, door 't wichtiger gewicht aan de ééne
Zijde, waar zorg, 't herdenken zijn en 't zwaar
Wachten en duchten en begeere' en weenen,
En 't lichtre aan de âer', waar g'neucht en onzorg zich
vereenen,

XIII.

Maar toch zóó eindloos vol aan licht en warremte,
Dat, àls daar moeder-oog en zorg op licht —
En hier twee moedren schier — die warmte dáárom te
Lijden sterk maakt in later leven 't wicht,
Onder die zorge ontloken, al wat 't dicht
Drukkende leed, en dat meest 't liefst laat lijden,
Aanbrengt en biedt. Daarom toef even, dicht,
En elk verbeelde zich, best wie uit blijde
Erinn'ring put, dezer beid' heil-staat zijnd' voor 't scheiden.

XIV.

En ja nog even dit: hoewel uit Spanje,
Was 't knaapjen niet gansch zwart als dunken mocht,
Maar eer asch-grauw van haar en toch de franje
Der ooglêen, die was donkerst, dat men zocht
Van zelf het eerst der oogen dubbel-krocht,
Waar zwarte diamant uit glom en donker de
Vraag-blik van onder dubbel-boog, verknocht
Samen tot één·uit twee, opzag en flonkerde;
't Neusje iets omhoog, kin sterk, de kleur al warm van
donkerte.

XV.

En 't meisjen — nu nog kan 'k er iets van zeggen,
Eer later schóón den scherpsten blik verblind'.
Als blaadren bruin de herfst-wind neer zich leggen
Langs glooiing en bosch-delling laat, de wind
Wanneer die zelf stil-ligt; zóó had dit kind
De haren bruin, vallend langs hals en schouder,
De wangen blank, wit-blank en er begint
Een dool-weg-paar in de oogjes en men zoud' haar
Die ziend', viool-bruin-blaadjes, denken ietwat ouder.

XVI.

Maar toch het al jong-licht en 't ietwat leuke
Mondje soms golvend reeds bij woordjes teeder
In hartstochts voorspel, die kan murwe meuken
Den hardsten man, wat dan wanneer zoo teeder
Een schepseltje zich wagen gaat in weder
En onweer van der wereld wissel-spel;
En 't dunke niemand wreed nu dat 'k der zee der
Wilde avonturen en des onspoeds hel
Dit liefjen toevertrouw, meedoogloos: 't Eindigt wèl.

XVII.

En goede feeën blijven haar geleiden.
Gekuste mond verliest niet 't avontuur,
Gekust al is 't van verre — en waar het scheiden
Alleen 't vijandig lot maakt en het vuur
Bij beiden g'lijk brandt en er is geen muur
Koele onverschilligheid, die de één doet smachten;
Wie weet wat dàn zelfs, daar die andre tuur'
En hong'r, hem wacht in zaal'gende gedachten,
Die giss' wat g'lijke Min beî geeft tot lijde' aan krachten.

XVIII.

Ga voort dan, dicht, en mogen u begunstigen
Al lieflijkheden, die ik ken en weet,
Want weet één meer dan ik? En daar in kunstige
Maten en rijmen ik de zaak uitmeet
En niet een enkle, passende, vergeet,
Wat hulpe zoude ik liever, beter HOPEN
Dan Dier, die mij in licht de wereld kleedt?
Maar HOPE ik niet te veel? Alleen wie HOPEN
Blijft, die krijgt iet, al waar' 't alleen maar 't zaalgend HOPEN.

EINDE VAN HET EERSTE HOOFDSTUK.

HET TWEEDE HOOFDSTUK

bevattende hoe Floris, opdat hij zijner zoogzuster Blanchefloer, met wie hij in een zoeten band van min opgegroeid was, zoude vergeten, door zijnen vader naar Montorij ter hooge schole gezonden werd, waar hij, meende men, onder jonkvrouwen van edelen bloede wel een ander lief vinden zoude; hoe hij echter geen smaak in anderer gezelschap vinden kon en, wanneer de hoop, die men hem voorgespiegeld had, als zoude Blanchefloer hem weldra volgen, hem ijdel blijkt, aan het kwijnen slaat; hoe de Koning, hiervan onderricht, in toorn ontsteekt en, meenende dat het meisjen den jonkman door toover-kunsten behekst, het meisjen dooden wil; dan, op de beden zijner vrouwe dit nalaat, maar haar aan koopluiden medegeeft, dat zij haar verre weg voeren; hoe hij vervolgens Floris ontbiedt en hoe deze, door logenen en een valsch graf-toestel bedrogen, haar zekerlijk dood wanende, geraakt tot bijstere ontsteltenisse en tot poginge om zich zelve te ontlijven, echter, wanneer hij, opdat hij der wanhoop onttogen worde, van de ware toedracht onderricht is, met toestemming zijns vaders, treurende wel is waar, maar hoopvol ter reize tijgt om zijn verloren lief op te sporen.

I.

Dan niet altijd kon kindsheids Eden duren.
Nu ziet men Floris, 's konings zoon op reis.
Hij toog — wie zou die bittre smart verduren? —
Te zoeken dat men hem de reize wijz',
Waarlangs dat meisje, Blanchefloer, naar 't wijs
— Zoo 't hèm docht — raads-besluit des konings verre
Gevoerd was door koopluiden, die een prijs
Gaven voor haar — waarhenen? ach! de sterren,
Die wisten 't, wie op aard' kon 't raadsel-net ontwarren?

II.

Zij was verkocht. Zij was der weduw kind:
Dies wou men scheiden wat van zelf saam-groeide;
Eer iemand 't wist, was zij van zelf bemind,
En mind' z': hoe kan men zeggen wat er bloeide
In beider hart? — mei-tak op onbegroeiden,
Blaêrloozen tak van den amandel-struik,
Die staat min onverwacht in vol-ontbloeide
Sneeuw-witte vracht en wollige paruik,
Onwetend van wat weêr haar liev' voorbarigheid fnuik'.

III.

Naar Montorij had m' hem ter school gezonden,
Ter hooge school, in kostelijken staat:
Daar had hij wel een ander lief gevonden
Onder jonkvrouwen daar van hoogen staat,
Zooals wie wèl in hoog gezelschap gaat,
Dochtren van prinsen, graven en hertogen,
Avond en avond-feest, waar licht en laat
In donkren tuin 't krioelt, aan venster-boogen,
In trage' en hoofschen dans of aan schoon' hals gebogen.

IV.

Maar ach! wie biedt zoet koek aan wie geen honger
Of wijn aan wie geen dorst heeft en hij ziet
Gramstorig voor zich en hij steekt de tong er
Minachtend tegen uit of men het liet
Het geven van wat enkel hem verdriet?
Zoo laat hij zich maar noô bij 't schoon volk nooden,
Enkel herdenkend wat hij achterliet
En wie — meende ie — nog komen zoude en zoo de
Grimmige grauw'gheid keeren tot het witte en roode.

V.

Maar zij kwam niet: toen werd hem zeer aan 't harte,
En hij begreep dat men hem foolen wou.
De moed ontzonk hem en hij gaf der smarte
Zich gansch en alles zag hij door den dauw
Der tranen wiggel-waglig, zwart van rouw
Hem ver-ontzinkend en schoon ook het joelen
Der andre jeugd hem mede-troonen wou
Hij bleef in de eenzaamheid, ver van 't krioelen,
En voeld' zich koortsen heet en koud door 't lichaam woelen.

VI.

En bleeker werd hij en geen eten kon
Zijn lippen raken of zijn leên versterken,
En wat zijn kamerling ook nieuws verzon
Gezelschap eêl van wereldschen of klerken,
Geen bate vond hij bij vermaak of werken;
Dies zond die boodschap zijnen hoogen heer
En liet hem slinks der nooden bron-aer merken,
En dees ontstak in toorn en: „dat zij leer
Op konings-kindren te oefnen toov'r- en heksen-leer.

VII.

„Zij sterv'!" „Moet Blanchefloer, dat meisje sterven?
Zoo doodt gij uwen zoon. Wanneer dat is
Heksen- en toover-kunst, dan wil ik sterven
Want weet dat er geen teedrer meisjen is,
En zelve ligt ze en kwijnt in droefenis.
Het is de kunst, waarmee gij zelf betooverd
Zijt eenmaal door wie nog uw trouw lief is,
En heb ik toen voor goed uw hart veroverd,
Toon dat gij zijt mijn eedle heer, geen grovert."

VIII.

Zoo door der teedre vrouwe smeeke' en bidden,
Ontzinkt den koning, wreed, zijn arre moed.
Maar henen moest zij uit der vrouwen midden,
Waar zij tot zoete min was opgevoed.
Aan kooplui twee staat hij voor geld en goed
Het meisjen af dat zij haar medenamen,
Als Joseph eens door 't broedren-tal verwoed;
En dicht bij 't huis stelt hij een zerk met naam en
Gelogen lot van 't meisje en geeft haar dood der fame.

IX.

En Floris doet hij keeren hem te tuchtigen
Voor wederbarstigheid en starren zin.
En daar hij wederkeert en hij in luchtigen
Tred 't meisjen zoeken wil en treden in
De kameren der moedre' en een begin
Maken met wederzien en zoete ontmoeting
Daar vindt hij stom en zwijgend 't gansch gezin,
In stee van wie hij zocht en van verzoeting
Geleden leeds: afzijn, der droeven droev' begroeting.

X.

En niet te liegen hoefden zij haar smarte:
Wat was er droever dan de wetenschap
Van 't eenzaam dolend meisjen in de verte?
En zij geleiden hem met wanklen stap
Van achter 't huis uit langs de breede trap,
Die van bordes en gallerij in glooiing,
Trage, ten tuin leidt, waar niet voor de grap,
Maar tot des knaaps fell' foltring en vernooiing,
Het graf-gesteente stond, 't gruwbaarlijk liegend mooi ding.

XI.

En 's meisjens dieren naam ziet hij geschreven
Met stomme letters op den stillen steen,
En neder viel hij en het warme leven
Begaf hem zóó dat hij gestorven scheen
En daar hij opkwam ging hij weder heen
Met starrende oogen in bewusteloosheid
En telkens even zag hij om zich heen,
Herinn'rend, eerst vergetend wat de boosheid
Des lots geboden had, dan gansch in zinneloosheid.

XII.

En hij ontgespt zich 't dolkjen, dat er hing
Ter slinker hem, gewet tot avonturen
Op jacht of helden-tocht en niet een ding
Dat hem verhaasten moest zijn stervens-ure
En 't leven korten, dat nog lang kon duren.
De moedren eerst ontzind, zijn nu bij zinnen
Door 't dreigend oogenblik, niet meer verduren
Ze 't liegen (naar geboôn was) en beginnen —
— Maar hij hoort niet, — de waarheid — hoe dan ook — te ontginnen.

XIII.

De koning, die geweest was aan het venster
— En had van daar den kleinen strijd bespied —
En het gezien had hoe als kleine genster
En vonk de dolk tusschen de handen die 't
Beletten wilden, glinsterd'; 't groot verdriet
Des zoons beseffend en wat hij misdaan had
Wenschend weer ongedaan, komt af en ziet
Met donker oog de' ontzinden zoon zoo áán dat
Hij haast bij zinnen weer, vat wat hij niet verstaan had.

XIV.

Als een, die diep in 't water was bedolven
Gezonken van het haast gehavend schip,
Dan eindelijk weer òpkomt op de golven,
En eerst niets ziet dan scheemring, dàn een stip
Ver door rumoer en warr'ling: 't is een klip,
Die hij wellicht met armen kan bereiken,
Zwemmend, en hij gevoelt des lichaams wip
Door 't evenwicht hoopvol door 't water strijken:
Zoo ziet voor mooglijk heil hij 's oogbliks onspoed wijken

XV.

En als een dal, dat door een woeste schiet-beek
Daar d' lagere uitgang even was verstopt,
Vol-liep, een zee bobblend — dàn, toen de vliet week
En 't leeg-liep en men zag er alles op 't
Ontredderd grond-vlak en het diepst gepropt
Met overblijfselen van vee en have,
Maar d' landman, overziend van 's heuvels top 't
Al hoopvol, maakt zich op tot òp-nieuw slaven: —
Zoo liep hij al vol wee, weer leeg en is vol braven

XVI.

Strijd-lust, te halen haar van 's werelds einde,
Van gruwelijksten vijand; ach! verkocht?
Van wie dan ook, en schoon ook even deinde
De hoop weg, denkend wat reeds hebben mocht
Haar weggehaald in onheils gruwbre krocht,
Hij voelt zich opgestuwd door 't heilig HOPEN:
Een kustlicht, eindlijk rijzend, lang gezocht
Vult niet 't schipbreukig volk met meerder HOPEN
Dan hèm 't bericht: „Zij leeft," weer vult met heilig HOPEN.

EINDE VAN HET TWEEDE HOOFDSTUK.

HET DERDE HOOFDSTUK

bevattende hoe Floris, onverwijld en onvoorbereid hebbende willen vertrekken, door zijnen vader, den koning, tot marren gepaaid wordt; dan door diens raad en bezorging voldoende toegerust, door moeders goede wenschen, der Kerstensche zoog-moeder zege-beden en de verkwikkinge ééner nacht-ruste gesterkt, vroeg in den volgenden uchtend met klein, maar uitgekoren, geleide vertrekt; hoe zij, na de stad, hare nabijheid en uitgestrekte landerijen en bosschen en heide-vlakten doorgetrokken te zijn, wanneer de avond gevallen is, bij eenen eenvoudigen huis-man hunnen intrek nemen; en hoe Floris, van diens huis-vrouw op gansch ongezochte wijze de eerste nawijzing aangaande zijne gezochte liefste inwint en dezer dan, uit vreugde en dankbaarheid, een klein, maar kostbaar geschenk aanbiedt.

I.

Den vollegenden uchtend bij het grauwen
Des dageraads, en daar het witte licht
De bergen tipt', stil-liggend onder blauwen,
Wolligen ether, daar nu kon men zich 't
Reizig gezelschap toe zien stellen, dicht
Het voorhof vullend, Floris te verzellen;
Die had maar noo getoefd tot de uchtend lichtt',
Hij had op 't eerst oorloof voort willen snellen
Ter speur-tocht oov'ral heen, al waar 't ter poort der Helle.

II.

Maar vader had hem wijzen raad gegeven:
„Ga niet als ridder wild de wereld in,
Ik zal u rijkdom en gelei mee-geven,
Rijkdom, waar ge u der menschen gunst meê winn',
En een gelei om u te hoeden in
De wildernissen, op begane wegen,
Voor dieren fel, der menschen arren zin,
Al wat u dreigen moog op vèr-gelegen
Streken, aleer gij hebt uw warrig doel verkregen.

III.

„Den Hof-heer geef 'k u mee, die alle koop-lui
En markten van de wijde wereld kent,
En dan als overste, niet van een hoop lui,
Maar van schild-knechten, twaalf, gekoren bent
Tot elken moeielijksten tocht gewend,
Den drossaat; dan met kostelijk gesmijde
Den tellenaar, die al gestadig rent
En draaft; — en mogen goedig u geleiden
Der vaadren oude goôn van land en water beiden."

IV.

„En dezen ring," sprak teeder lieve moeder,
„Geef ik u mede als zeekren talisman.
Draag gij hem altijd op u en gij hoedt er
U zelven mee tegen alle onheil van
Water en land en lucht en roovers-man,
Tegen al listen ook van wilde vrouwen,
Die u wel houden mochten in haar ban.
Ach! moogt gij weldra 't dochterken aanschouwen:
Gij weet hoe teeder ik en dees u beiden houwen."

V.

En lelie-bleek en met de hemel-oogen
  Stond neffens haar beroofde weduw-vrouw,
Die had haar hope op hulpe uit hemel-hooge
  Sfeer, daar waar boven 't, als haar oogen, blauw
  Heir-schare voor haar kindken vechten zou:
En nu was nieuwe hoop in 't oog herrezen
  Dat wellicht wederzien op aarde zou
In deze onzeekre wijl' haar beidend wezen,
Ter eeuwge zekerheid alreede eer dees verwezen:

VI.

„Die 't kindken en zijn moeder eenen vader
  Gaf, dat ze samen naar Egypten vloôn,
Om ze te hoeden tegen gruwel-dader
  Ze prangend naar des Joden-vorsts geboôn
  En alle onnoozle kindren om Gods zoon;
Die Koningen uit 't Oosten met een sterre
  Voorging waar in een stalle was ter woon
De hemel-koningin en 't kind, zal verre
U leiden over de aard en 't raadsel-net ontwerren."

VII.

„En mijn gebeden zullen u verzellen
En tranen in den stillen nacht geweend,
En daar gij henen-wandelt onder hellen,
Glorenden dag of zelf alleenig weent,
Daar ge u van alle hulp verstoken meent,
Weet dat er Een waakt met veel liefd' te winnen,
Die alle ding in zijne Liefd' vereent,
Tot wien het al gaat en uit wien beginnen
Al heil en al geneucht, al meelij en al minnen."

VIII.

Maar nu staat Floris tot den aftocht klaar
Na korten nacht van troetling en verkwikking —
En hunkert enkel dat hij henen waar',
Noô mart hij nog voor noodige beschikking
En denkt aan aarzlen niet of kansen-wikking.
Daar opent zich de voorpoort en ze stappen
— De paarden trapplend in hunne enge schikking —
Poort uit, brug over en de planken klappen
Bij 't hoopvol voorwaart gaan der kleine schaar' van rappen.

IX.

En de' eersten morgen ging 't de wèl-bekende
  Vol-bouwingen en hoven en nabijheid
Der vorsten-stad door, dan bij 't wege-wenden
  Al donkrer lommer en in hooge vrijheid
  Witte kasteelen, blinkende in de blijheid
Des steigerenden uchtends, dàn, toen 't stijgen
  Der zon pal stond, der ossen, in de zij-heid
Der haar-huid, paarswijz' schomm'lend thuis-waart tijgen
Met 't akkervolk ter middag-rust na zwoege' en hijgen.

X.

Maar zij gaan door: de vlakten worden wijder;
  En komend uit het bosch en akker-land,
Zien ze de grenzenlooze zee der heide er
  In starre deiningen en plagge-plant
  Den breeden rug opsteken tot den rand
Des lichten horizonts, waar kriebel-teekenen
  De ranke boompjes zich met takken-want,
En wolken staaplen zich, de hoog-gewekenen,
Voor Floris' zoekend oog, als zocht hij toekomst-teekenen.

XI.

Maar zij gaan door: de helling buigt zich dieper;
Over een kam gekomen, gaan zij neer
Een kom in van twee zij geslote', als sliep er
Donker gestolten een smaragden meer,
Weiland en winterkoorn. En trillend teer
Ter derde zij de lichte wester-hemel
En de enkele ster, die troost onweetbaar veer
De minnenden en met haar fonkel-schemel
De twijfelenden veil'gt, dolend in 't aardsch gewemel.

XII.

En bij een huisman keert men 's avonds in,
Die wel een stalling inruimt voor de paarden
En ligging voor de knechten; en den zin
Der eedlen streelt men, dáár ze noodend, waar den
Disch spreidt de huisvrouw, naarstig, en ze schaarden
Ten avond-maal zich: gene zoekt wat geurigs
Dat zij den gasten vóórzett', maar hoe staarde
Floris mistroostig voor zich, ach! wat geurigs
Zijn neus trof, gansch niet achtend, op den wang niets fleurigs.

XIII.

De huis-vrouw merkt dit, vraagt hem wat hem deren
Mocht, daar hij, jonkman, gaat met goed gelei
In prinselijken staat en hoofsche kleeren
De wereld in, daar waar hem meen'ger-lei
Radde avontuur wacht, hoe hij nu niet blij
Ter maaltijd zit: „Niet zijt gij ong'lijk ééne,
Die hier nog onlangs langs-trok, naar men zei,
Een meisjen hoog-geboren. Zij trok henen
Niet waar zij zelve wilde, en zat en zweeg in weenen."

XIV.

„Hoe was haar naam?" „Blanchefloer heette haar
Een hoedster, die met twee man haar geleidde,
Koop-lui, die haar wegvoerden als koopwaar."
„Blanchefloer" — toen de vrouw dàt woordje zeide,
Hoe schoot hem 't hart vol angst en blijdschap beiden,
Siddrend een oogenblik bij 't schril ontmoeten
Van wat hij hoopte en hoord'. Hij dacht hoe zij de
Eigene plaats gevuld had, hoe haar zoete
Aanwezigheid kort' wijl vóór hem deez' plaats verzoette.

XV.

„Waar henen teeg zij? Naar wat wind-streek heen?"
„Ter groote stad Livornen, naar de markte —
Maar ach wat is u? Kent ge er wellicht één,
Die zoo'n lot trof en maakt ge u wellicht sterk te
Hervinden haar, dan ach! dat doet gij werk te
Vergeefs: want eerder zult ge een golfj' hervinden
In 't wijde wak der zee." Maar hij bemerkte
Niet eens méér dat zij sprak: als een ontzinde
Sprong hij en sprak! „Heil u! gij zeidet den beminden

XVI.

Naam dier, die 'k zoek, het eerst." Dies gaf hij haar
Den beker, waarop beeldig stond gedreven
Hoe Paris Helena in 't blonde haar
En 't slank gewaad heen-leidde op de' achtersteven
Van 't huiswaarts steev'nend schip. Zoet was hem 't geven
Aan haar, die in hem weer gewekt had 't HOPEN.
Had zij hem niet het eerst bericht gegeven?
En zag hij 'r ook een beeltnis van zijn HOPEN,
Hoe hij eens thuiswaart gaan zou, meer dan 't beeld was 't HOPEN.

EINDE VAN HET DERDE HOOFDSTUK.

Ter zee! en is het ook der korte dagen
Tijd nu, wat licht is in de nachten ook!

Hoofdst. IV.

HET VIERDE HOOFDSTUK

bevattende hoe Floris de Stad Livornen dóórtrekt, angstig rondziende of hij het meisje ergens onder de groote volksmenigte zoude herkennen; hoe de hof-heer echter den koers ter markte richt en daar de beide koop-lui, koopers van het meisje, hervindt; hoe dezen zich lichtelijk voor een prijs laten pressen om hem — naar hunne eigene aangifte — over zee te geleiden; hoe zij dan — in den tijd der kortste dagen — te scheep van het Westen naar het Oosten tijgen, eindelijk in de Egyptische havenstad aanlanden en vandaar verder Oostwaarts optrekken; van de aanwijzingen echter die zij in de Egyptische havenstad verkrijgen, wordt voegelijk gezwegen, aangezien, uit het vervolg van het verhaal, genoegzaam zal blijken, wat zij behelsden en waartoe zij leidden.

I.

O moeizaam tijgen langs de lange wegen,
Nooit snel genoeg naar het verlangend hart
Altijd vooruit wou en vloog 's morgens tegen
Het schemer-licht; en als daar vooglen zwart
Op henen vlogen in gâlooze vaart,
Hoe vloog zijn oog dan meed' het Oosten in
(Want daarheen toog men) maar hij moest op 't zwart
Der aard' met paarden-voeten gaan, den zin
Der andren volgend, traag hem, die niet toog de Min.

II.

En in de stad, die lag een morgen voor hen,
Livornen, waar de zee ten boezem boog,
Wat angstig kijken, toen ze 'r togen doorheen!
En Floris zocht aan elken venster-boog,
Waar, achter tralie, turend meisjes-oog
Wel meen'g hij zag, de vragende gezichten,
Onwetend van wat vraag op zijn harte woog,
Richtend maar eve' op hem, daar in den dichten
Drang van den volk' hij drong, bij dier stad wissel-lichten.

III.

En angstigheid van 't telkens ach! herkennen,
Wat niet herkennen bleek, en „zou dat zijn
Nu haar gestalte?" en „wee! wat niet het schennen
Van wee vermag op lieve trekken fijn!"
Zoo vaak hij tusschen groovre mannen 't klein
Figuurtje van gedwee-gaand meisje ontdekte
Of achter straat aan een ver hoek of plein
't Verdwijnen juist van een gedaant', wat wekte
't Al hoop en jammer op, daar angst zijn oog begekte.

IV.

De Hof-heer echter, die de wegen kend'
Der kooplui, en de gangen van de wereld,
Die hield het oog en weg onafgewend
Van den koers naar de merkte, waar het dwerrelt
(Juist treên ze er op) een bruin zee, licht bepereld
Met wit van slui'r en teedre meisjes-kleuren,
Of bronsen huid, waar donkrer oog uit sterrelt —
Waar achter have en aarde-vrucht in geuren
Wel eelste koop-waar, zij, de ranke lijven beuren.

V.

En niet haar-zelve meende-ie daar te vinden,
Want wèl begreep hij dat geen tweeden keer
Zoo'n waar daar zijn zou voor de koop-gezinden,
Maar wêl de kooplui, wien hij voor zijn heer
Die waar verkocht had, — en hij ziet van veer
Den koopman en den andren, bei gelijken
In tabbaard, ruig' baard en in druk beweer
En Joodsche spraak bezig met fraaien, rijken
Jonkman een zaak te doen, — ziet hem onnoozel kijken.

VI.

En needrig buigend laten zij hem staan,
Den jonkman, als wel meer de markt rond-slenteren,
Maar zien den hof-heer met verwachting aan
Wat die voor zaken doen komt bij de venteren
(En niet gemaklijk viel er zóó een te enteren)
Ze hadden aldoor wel een hoop gehad
Dat, mocht het tij van 's konings gramschap kenteren
En hij weer navraag doen zou — wacht maar wat,
Hij zal wel speuren wis naar 's meisjens spoor en pad.

VII.

De Hof-heer wenkt hun dat ze medegaan
Ter zijde van de markt in een taveerne
(Daar werd op marktdag meen'ge zaak gedaan)
En zulk slag heeren ziet de waard ook geirne;
Men vindt er enkel kraamren: niet één deerne
Of vrouw is onder al de schaar te zien;
En uit het achterhuis komt 't stampend keernen
En aêr geraas van huis-raad: binnen 't biên,
Schachren en loven in all' taal van al lands liên.

VIII.

Na weer- en weer-praat komt men overeen:
De kooplui zouden 't spoor van 't meisje wijzen,
Zij zouden mede naar het Oosten heen
Ter zee en scheep een lange wijle reizen;
Dan helpen zij hem verder, want de wijzen
En wegen kennen zij van over zee;
En al voelt Floris d' hoop al verder deizen,
Zij kiezen onverwijld ter drukke ree
Een schip en scheepslui, die dat paar hen vinden dee.

IX.

Een nacht vernacht men in 't kwartier der haven,
Waar, door den ganschen nacht, rumoerig duurt
De feest van wie op zee gedurig slaven
Door storm en noodweer, maar nu in dees buurt
Vinden wat tot nieuw' nood hun moed aanvuurt:
Lokkende min van éëne stond, geen morgen,
Wijn, zang en dans, drogbeeld — de morgen stuurt
Weer 't al uiteen, — maar brengt ook morgen zorgen,
Hier viert de zee-man feest en denkt aan zorg noch morgen.

X.

Ter zee! en is het ook der korte dagen
Tijd nu, wat licht is in de nachten ook!
Daar zij getogen door de staege slagen
Der roeiers, als de zon in 't Westen dook,
— En bergen liggen ver in zacht gespook —
Langzaam zien rijzen voor den boeg in 't Oosten,
(Nadat omhoog wel krans en krans ontlook
Star-bloes'm en slinger,) 't tweeling-paar dat troosten
Alle matrozen komt, dobb'rend van 't West naar 't Oosten.

XI.

En dan Orion met knods, hond en haas,
Die doet den lichten sprong, spichtig geraamte,
En 't langzaam kronkelen om aller baas,
De noord-star, van den draak en die te saam te
Draaien gedoemd werden en éénen naam te
Dragen, moeder en zoon, zonder verfrissching
Van aller waatren vader, naar de faam te
Verstaan geeft van lang her, niet menschen-gissing:
Alle andre starren gaan en staan na daagsche afwisssching.

XII.

Na heel wat dagen wachte' en nachten waken,
Daar zijn verlangen en zijn hopen ging
En angst en wanhoop, meer dan 't zonne-blaken
En nachten-kilten, in afwisseling,
In hoog, laag, donker licht, één foltering,
Getemperd soms maar door een zacht opstuwen
— Als all' gedacht verging in warreling —
Van ongeweten goden-vree, die 't ruwe
Levens-noodweer soms stilt dat alle winden luwen;

XIII.

Na al die dagen dan zagen ze een uchtend
Hoe vóór den opgang van den morgen lag
Op een vlak land met torenen verluchtend
In 't ongerezen licht nog van den dag
Een uitgestrekte stad, waarvan men zag
De huize' en straten niet, alleen de spitsen
En daken, daarvoor 't schepe'- en masten-rag —
Daar rijst de zon en weerlicht flitse en flitse
Op 't eigen oogenblik dat òpgloeit d' hemel-smidse.

XIV.

Met witte forten reikt de stad in zee;
Dáár-tusschen, dobber-vol van volk en schuiten
Op waggel-weerschijn van het al: de ree.
En enkle drie-hoek-zeilen gaan juist buiten
Met ra-zeil boven, en aan donkre huid en
Woest oog en fierder houding merkt men dat
Men aangeland is aan het land, waar 't Zuid en
Het Oost in eenen enklen hoek tzaam-vat
't Toeloopend zee-eind en Egyptens havens-stad.

XV.

De stad en alles wat daar langs hem toog,
Bontverwig, in 't hel zonlicht, onder 't zeil
Van uitgespannen winkel, ach! zijn oog
Zag het, maar niet zijn geest, die midd'lerwijl
De kans alleen woog van nog mooglijk heil, —
Toen, wat zij eindlijk hoorden van het lot
Van 't meisjen, daar verschaggeld voor een wijl
— Verworven onderricht na spot en bod —
En wie haar (daar nu wist men 't) hielden achter slot,

XVI.

En hoe hij best verwierf allicht haar vrijheid,
Dit was zijn eenigste gedacht op reis
En 't eenigst wat hij zich nog speld' van blijheid,
Terwijl zij verder togen tusschen 't grijs
Van rotsen, op 't rood zand en naar de wijs
Van Oosterlingen prat. Blijf, Floris, HOPEN.
Wel meen'gen togen hier om hoogen prijs
En gingen voedend wel nog koender HOPEN
Dat-heen waar al dag rijst wat alle volkren HOPEN.

EINDE VAN HET VIERDE HOOFDSTUK.

HET VIJFDE HOOFDSTUK

bestaande uit

HET EERSTE GEDEELTE.

handelende van Blanchefloer, hoe zij door den Admiraal van Babyloniën op den Maagden-toren werd opgesloten gehouden; en van des Admiraals huwelijksgewoonten;

HET TWEEDE GEDEELTE.

bevattende hoe Clarisse, Blanchefloers gespele, een rozen-korf, voor Blanchefloer bestemd, in hàre kamer liet binnendragen, en hoe de inhoud van dien korf Clarisse — als de steek eener horzel — met verschrikking stak, maar aan Blanchefloer medegedeeld en vertoond, deze met groote verheuging aandeed; en

HET DERDE GEDEELTE.

verklarende hoe de — nu geopenbaarde — verrassing in den rozen-korf was geborgen geworden.

HET EERSTE GEDEELTE.

I.

Zij tuurde en zat, Blanchefloer — eindelijk
Mag weer mijn mond dien zoeten klank gehengen
Zijn holt' te vullen — ach, zij zat gelijk
Een bloem gesneden, die niet meer besprengen
Naturelijke droppen dauws, maar 't zengen
Der zon blijft evenzeer haar blaadjes dorren.
Zij zat zóó ver, ach, wie zou weder-brengen
Haar waar zij was, of tot haar wat de dorre,
Durige afwezigheid doorwaadme en stille 't morren?

II.

Op eenen toren had men haar gezet,
Den Maagden-Toren, waar Heer Admiraal
Van Babyloniën naar scherpe wet
D'maagden bewaren liet, die door het staal
Of schattings-plicht gekomen t'zijner waal
Waren en wachtten nu den tijd dat hij te
Keuren gewaard'gen zou wie hij, gemaal,
Nam, gemalin, en liet dan op dien tijd te
Voren hem komen ze al na 't rechts-ding zonder pleiten.

III.

Want telken jare huwde hij op-nieuw,
Nadat der veege vrouw des jongsten huwelijks
Met 't scherpe zwaard het bleeke hoofd afhieuw
Een edel heer, wien toeviel dit afschuwelijks
Als hoog-waarde eer. Na afloop van dit gruwelijks
Werden de maagden alle dan verdagvaard,
Allen ver-vooruitziend' dit onverduwelijks
Tot huwlijks-eind, en 't pas-gelaafde slag-zwaard
Als gruwbaar bloedend spook, dat op den schoonsten
dag waart.

IV.

Tot dien tijd zaten ze onder scherpste wacht
Geherbergd op de hoog-gerezen muren
En weidsche timmeraadje, waar de klacht
Verstikt in de dikhuidigheid der muren;
Alléén op 't hoogste stokwerk kon men turen
— Wie schaarsch daar-langs trok om den buiten-wal —
Zien d' schimmige gezichtjes, de trage uren
Wachtend van zons-opgang tot 's avonds val,
Wie aan de venstren kwamen van die maagden al.

V.

Want daar in slingering aan-één-gereid
  Waren de kameren en slaap-salletjes,
Waar werden al die leedjes neergevleid,
  De maagre en slanken en die poezel-vetjes
  In moll'ger ronding telkens schudder-zetjes
Gaven in 't willoozer beweeg en treden
  In al die kameren of waar de tredjes
Vrijlijk den langen corridor heengleden
Ter inner-zij des hofs, bij dag en nacht betreden.

VI.

Maar onder allen die zat stil en rustig
  En soms in wanhoop neergeslagen op
Haar leger-peluwen, die onbewust zich
  Uit diepst' vertwijfling lichtte-òp tot den top
  Van hoop, en, viel ze ook dikwijls neer op 't sop
En de bewogen golven van het treuren,
  Al heul verwerpend vèr met trap en schop
En allen troost van wie haar op wou beuren,
Toch zat ze en lacht' z' vaak toe heil dat haar zou gebeuren.

VII.

Zoo-als rouw-hoendertjes met veertjes wit,
Maar randjes zwart, waar ze in elkander sluiten,
En haar'ge teekning, zóó bleven van 't git
In de ooge-gleufjes al licht buiten-sluiten
De oog-haartjes, donker op de donzen huid en
Sneeuw-witte wang en ach! bekreten kaak
En hielden alle troost en toespraak buiten,
Troost, enkel neder-zijgend als de vaak
Haar de oogen gansch in rust toesloot na warr'ge waak'.

VIII.

Dan kwam zij in de voedstering der hoop,
Die uit de diepten van den nacht ontlook,
En als een roos, die drop en drop bedroop
Van zwoelen dauw en uit nacht-slot ontplook
Der blaadren bloed-kleur in een warme rook'
En geur: zóó lag zij in der armen ronding
En lippen open voor droom, die wegdook,
Daar al haar min in kussen zocht uitmonding,
Totdat ze opschrok in kilt' hervindend waarheids onding.

HET TWEEDE GEDEELTE.

I.

Clarisse, meer dan Blanchefloer nieuwsgierig
— Zij was 't, die mèt haar samen at en dronk,
En d' naaste kamer had, een meisje tierig,
Van Allemannisch bloed, wie lach en lonk
Nog niet vergonk, afwachtend wat haar schonk
Het lot; zij had nog niet een eerste lief verloren —
Zij stond een morgen, luistrend naar 't gebonk,
Dat op de wentel-trap de stilt' kwam storen,
En trad ter gang los-haars en licht geschoeid naar voren.

II.

Hijgend en vloekend of ooit zwaarder bloemen
Waren gegroeid op dit ruim wereld-rond,
Kwamen er knapen twee langzaam opdoemen
Op d' laatste kronkling van de trappen rond,
En op 't plankier zetten ze dat hij stond
Een korref, vol getorend met roô rozen
— Wier geur en verwen loegen als roô mond —
En vroegen met barsch oog en stemme, zoo ze 'n
Maagd wist, een' Blanchefloer, voor háár waren dees rozen.

III

„Ja ik, die ben 'k." De knechten, blijde dat
Zij nu niet verder hoefden met de vracht,
Zetten met twee, drie stappen hunnen schat
Bij 't maagdjen binnen, die de pracht toelacht,
En, daar zij weer alleen is, wil ze in 't zacht,
Week vulsel juist den ronden arm insteken,
Toen daar op ééns iets uit opsteekt en pracht
Van knapen-oogen ool'k naar buiten keken
En weer in eens weg-doken onder rozen-deken.

IV.

Een gil, ontperst in dezen schrik verschriklijk
Aan haar ontzette borst, riep fluks bijéén
— Wat speet dit haar, die dat gezicht verkwiklijk
En bij bedunken niet beduchtlijk scheen —
Een gansche maagden-rist, die om haar heen
Komt dringen speurend: „Blijft vèr-weg, een horzel
Stak mij, ik zie er komen één en één
En velen uit den korf!" En zij keek korzel,
En deed of ze op haar arm er ééne wreef te morzel.

V.

De maagden stoven ijlings weer terugge
En waren gansch ontstemd om dit geval,
Verwachtend niet de komst van vlieg of mugge
Maar eerder tuk op wicht'ger ongeval;
En dropen weg weer naar heur kaamren al.
Clarisse, nu alleen met haar schenkaadje
En wetend wél dat zij die eiglijk stal,
Goedig van herte, als ze is, zonder oetraadje,
Gedenkt nu Blanchefloer en haar beweend' vrijaadje.

VI.

En gaat haar roepen bij haar lieven naam
Ter tusschendeur, die beider kaamren scheidde
En doorgang onderling gaf, zoo ze saam
Passeere'en korten wilden d'sombre tijden:
Hierdoor nu roept zij haar: „Blanchefloer" zeide
Haar half-beängste stem: „hier is wat moois,
Bloemen en nog wat!" „Ach! wat kunnen mij de
Mooist' bloemen doen, begeerend troosts noch toois,"
Riep als uit vert' terug de Eén wèl bekende voois.

VII.

En op dat stemmetje begint te ontwaken
Tot groote ontsteltenis der Maagd Claris
Een rozen-golf, dat de korf-teenen kraken,
En — daar net Blanchefloer gekomen is,
(Wat was het dat haar dreef?) — stond in een nis
Van rond hem vallende roô rozen-blaren,
Een, die van 't echt Roos-land gekomen is,
Met rozen hoed op de verwarde haren
En bloedkleurig gewaad, wien, na een oogwenk staren,

VIII.

Blanche-floer als den echten wèl herkent,
Om wien haar hopen was en al haar treuren
En dien ze in de verarremde armen klemt,
Weenend om 't wonder dat haar mocht gebeuren,
Kussende tusschen al de rozen-kleuren
Hem, die top gekomen was van 't HOPEN,
Die uit benauwenis van rozen-geuren
Blozend uittrad naar waar een ander HOPEN
Hem tegentrad als prijs van zijn standvastig HOPEN.

HET DERDE GEDEELTE.

I.

Hoe had dit uchtend-rood van roode rozen,
  Voorbodend dezen morgen van geluk,
Zich eenen weg gebaand tot 't huis des boozen,
  Verlichtend tot dees zaligheid den druk?
  Hoort het gij alle, rappe knapen, tuk
Op minlijk avontuur en wakkre daden,
  En leert dat wie niet loert op listig stuk
En slechts met domme kracht naar 't doel wil waden,
Niet 't eindlijk heil gewint, lokkend na schande en schade.

II.

Daar voor de toornen hoog hij was gekomen
  En 't onvermurwbaar muurwerk rijzend stug
En goor en onbegroeid met groen of boomen
  Dan 't uiterst top-werk, waarop vooglen vlug
  Benestelden in 't groen der transen rug,
En hij den molik de' omtrek zag beheerschen,
  Daar viel een oogenblik zijn hoop terug,
Dan vlamt weer op als met tienduizend kaarsen:
Hij zoekt de poorten al, laag-muurs, de donkre en schaarsche.

III.

„Wat zoekt gij, Jonkman", hoort op eens van diepe
Stem 't zeggen hij. „Ik zocht te wete' en meten
Hoe al die toornen, gracht, wallen liepen,"
Zoo had te antwoorden hij zich zelf geheeten,
Strak spannend zich op vraag te voor' geweten,
En ijzer-sterk bleef hij zich-zelf getrouw:
„Want in 't ver Westen ben 'k op burcht gezeten,
Dien ik mij zelven tot een vesting bouw,
En hoorde vèr verbreid den roep van dit gebouw."

IV.

Hij ziet het norsch en rimplig voorhoofd breeder
Zich pletten boven het gebaard gezicht,
En eenen grim-lach van lichte oogen neder
Langs wangen strijken op de lippen dicht:
„Kom in mijn woning mede en onderricht
Zult over 't kunstig lijn-werk gij gewinnen."
Vóór gaat hij, Eén als die den Tijd met zicht
En uurwerk zinrijk uitbeeldt voor de zinnen,
En Floris blij te moe, volgt hem een woning binnen,

V.

Waar, tusschen werken van het oudst symbool
En Perzische borduurslen met groteske
Kant-teekening van oude wichlaar-school
En in 't halfduist'r aan zoldring de arabesken,
Beelding en lettren, wijzen van niet nesken
Inhoud, de Grijsaard hem een stoel toe-schoot
En zei, witjes grimlachend: „Zoo een lesken
In 't edel schaakspel gij mij gaaft, niet doof
Waar 'k dan voor uw gebeên: maak dat 'k uw taktiek loof!"

VI.

Floris laat zich geen tweeden maal dus nooden,
Maar zet, àls de Oude, tien byzanten in,
En — daar de man hem minacht — wint-ie'm zoo de
Partij licht af, maar streelt zijn kindschen zin
Door hem de' inzet te laten èn 't gewin.
Beiden hervatten 't spel: Floris blijft winnaar,
En nog en nog-maals en de duiten-min
Des Ouden voedt hij vast als echt mild minnaar
Door grootre en grootre gaaf, totdat des Ouden zin naar

VII.

Goud een goû nap ontvonkt, dien Floris zet,
Zorgloos kwamsuis, naast zich om uit te drinken.
Hij wil dat Floris dien als prijs inzet,
Maar deze zegt: „Veel-eer zou 'k hem u schinken
Dan dien verspelen." Hij vol vuurs: „Waarin kan
'k U helpen: 'k zweer u al mijn diensten toe,
Waar' die gaaf mijn!" Floris ziet verre winken
't Naadrend geluk, en geeft, als geemlijk, toe,
Dan zegt hij zijnen wensch, het wagend bang te moe:

VIII.

„Op dezen toren moet een meisje zijn,
Verkocht hierheen van 't verre land van Spanje,
Ik deed van daar de reis verlatend mijn
Oudren en vaderland, een reis, zoo lang je
Van de' avond naar den morgen reist. Zoo kan je
Geen min u denken als die mij deed gaan."
Zoo sprekend ziet hij in 't onthutst, oranje
Gezicht des grijzaards of die kòn verstaan
Zijn wensch en beê; die blikt met angst en zorg belaên:

IX.

„Wat zoekt gij knaap?" „Het eind van al mijn wenschen, —
Kent gij het meisje? Blanchefloer heet zij."
„Zoo heet er eene, ik ken haar wel." „Wat menschen
Ooit dierbaar was of aan het harte lei,
Ik wierp het al ter-neer, niets heeft voor mij
Waardij of lokking dat ik 't winnen zoude,
Dan dat 'k haar ook maar zag. Dan kome vrij
Dood en verderf." De grijsaard, wien berouwde
Niet weinig zijn beloft', hij wou zijn woord toch houden:

X.

„Wel brengt gij doodsgevaar mij op mijn hoofd,
Mijn goud-dorst doodt mij; maar ik heb nog nooit
Mijn trouw gebroken, had ik trouw beloofd.
En middel weet ik: morgen gaat getooid
Met schoonsten bloem-tooi: — de Admiraal berooit
Daar al 't land voor, (Haar t'huwen is zijn HOPEN) —
Tot Haar een korf." 't Beteê. Aldus gekooid
Werd Floris op-getogen tot zijn HOPEN,
Hervoelend nòg die reis al wanhoop en al HOPEN.

EINDE VAN HET VIJFDE HOOFDSTUK.

HET ZESDE HOOFDSTUK

bestaande uit

HET EERSTE GEDEELTE.

bevattende hoe, daar Clarisse den Admiraal dienende is — welke dienst door Blanchefloer met haar gedeeld had moeten worden — de Kamerling, door den Admiraal ten Toren gezonden om naar Blanchefloer om te zien, zijnen Heere aan komt zeggen dat hij het meisje niet had durven wekken, daar deze in haren slaap zoo liefelijk van Clarisse verzelschapt lag; hoe de Admiraal, over dit klaarblijkelijk bedrog verstoord, in den heftigsten argwaan zoowel tegen den kamerling als tegen het meisje, met dezen naar boven ijlt om zich van de waarheid te vergewissen; en ook iets van Blanchefloers en Floris' zalig te-zamen-zijn gedurende zoo korte spanne tijds; en

HET TWEEDE GEDEELTE.

bevattende hoe Blanchefloer met den — eerst Clarisse, dan wel eene andere maagd gewaanden, echter een jonkman gebleken — bedgenoot samen-gevonden wordt; en ten slotte hoe Floris (deze toch is het) daar de Admiraal beiden met onmiddelijken doodslag dreigt, door zijn fier zich verdadigen, voor zichzelven en Blanchefloer respijt erlangt, immers tot den komenden, grooten rechts- of rijksdag.

HET EERSTE GEDEELTE.

I.

„Waar toeft nu Blanchefloer?" „Mijn Heer, zij komt."
„Slaapt zij nu nog?" „Zij heeft wat lang geslapen,
Want in den nacht zat zij nog laat, gekromd
Over haar boeken, lezend, en het gapen
Verleert zij, daar zij met haar heilig wapen,
Den Rozen-krans, van haren God afbidt
Het wel-zijn van haar Heer." „Zij is geschapen
Tot waard'ge vrouw haars Heers." Zoo sprekend zit,
Daar hem Claris bedient met dwale en doeken wit,

II.

Heer Admiraal. Maar toch, daar zij nog langer
Weg-blijft, zendt hij zijn kamerling tot haar;
Clarisse ziet hem bevend gaan en banger
En banger wordt haar, want zij wist wat haar
Daar hield. Zij had gezeid de eerst'reis: „'k Ben klaar"
Dat zij haar riep. Maar toen zij weer passeerde
Haar buiten-kamer-deur, toen dacht zij haar
Vertrokken, daar op haar geroep dees keer de
Kamer stil bleef en zij moest voort, daar 't werk presseerde.

III.

Want alle dagen schepten twee der maagden
— En bij de week verwisselde de beurt —
In gouden bekken water, daar het daagde,
Uit 't beekjen, dat zijn golfjes zag gesteurd
Door 't plensend twee-tal, en dan opgebeurd
Werd 't goud door deze twee en witte doeken
Tot 's Heeren dienst en nimmer was 't gebeurd
Dat er zich ééne van de twee liet zoeken,
Nu miste Blanchefloer, wee, wee! — En om den hoek en

IV.

Deur-opening vertoonde zich 't gezicht
Des kamerlings: „Mijn heer, ik durfde niet
De twee te wekken, want zoo lieflijk ligt
Bij Blanchefloer Claris" — hij zei 't en ziet
Clarisse zelve en zijnen Meester, die 't
Vertoornd gezicht verdraait tot eenen grijns-lach,
Terwijl zijn kleur van geel en wit verschiet
Tot blauwig-rood: „Die spot met één van mijn slag,
Hij siddre voor het wicht van 's Heeren toorn en zijn slag."

V.

„Mijn Heer, ik dacht —" „Ga mede en ik zal zien
Hoe gij uw heer bedriegt en met u 't meisje,
De ondankbre, aan wie ik niet dien smaad verdien,"
En beiden gaan zij op naar 't paradijsjen
Van ware min, en waar een ach! oud wijsjen,
Maar nieuw steeds, ingezet was door de Min,
De eeuw'ge in de weer'ld en de oude, maar dit reisjen —
Bracht zij ooit samen meerdren één van zin,
Na grootren lijdens-tijd tot ongewis gewin?

VI.

Maar luttel daagjes, — d' nachtjes niet gerekend,
Waarvan, wie is er die den tijd uitmeet?
Eindloos en kort, voor de' uchtend niet verbleekend —
Waren zij saam: en de een'ge, die het weet,
Dat is Claris; wat anders drinkt en eet
Dat paar, zij deelen 't voortaan met haar drieën,
Clarisse steeds gedienstig en gereed
Tot alle hoede en wacht voor wat kwam spieën,
Voor 't zaal'g hereenigd paar wel lieve compagnieë.

VII.

Na de eerste stonden van het al te ontstellend,
Verweldigend geluk en 't niet begrijpen
Dat het zóó was en 't langzaam aan vertellend,
Ontluikend openbarsten — na het nijpen
Van kille afwezigheid 't nu plotsling rijpen
In langen blik en kus van oog en mond,
En 't langzaam, langzaam-aan aan-pijpen
Van 't hoog-op-fluitende geluk — ontwond
Zich d'windslen d'wonderbloem, de knop van 't oud verbond.

VIII.

O hoedt hen, allen, machten, die bewaakt
De echt-minnenden, ach! gij, die moet gedoogen
Dat On-min Min momt en het heulsap smaakt,
Door overmacht ontperst, met volle togen,
Terwijl de echt-minnenden ontberen mogen,
O hoedt hen, dat niet als een rook vervlieg',
Nu 't licht beschijnen zal en onvriends oogen
't Geluk bekijken, dat 't in onschulds wieg
Geheimenis-beschut niet heen ten afgrond wieg'.

HET TWEEDE GEDEELTE

I.

Met zwaren stap was in het heiligdom
— Waar duister licht scheen iet dóór de gordijnen, —
De Heer en knecht gekomen; en daar glom
Een enkel lichtje slechts als van robijnen
Op kleinood, glas-werk en wit porceleinen
Schatjen op tafel ordloos uitgespreid,
— Op 't min-rijk twee-tal kon geen licht haast schijnen, —
Totdat op 's Heeren wenk de knecht ontwijdt
't Lief-geheimzinnig duister door 's daags nuchterheid.

II.

Hij opent all' licht-keering en daar ziet —
O waarom niet twee werelden: in de ééne
Al vuig geweld en wat zich gaarne biedt
Tot prooi om prijs den kerelen, die geene
Schaamt' kennen, wellust stellend in hetgene
Die andre martelt, die dan vrij kon zijn,
En opentlijk kon treên voor 't zonlicht henen,
Maar nu weg-hurkt, waar in de duistre mijn
De andre aan zijn vuigen lust machtloos geboeid moest zijn?

III.

Daar ziet nu de Admiraal dat's meisjens sluimerend
Hoofd aan de borst van één gedoken ligt,
Wiens hoofd, wat hooger op, belokte pluimerend,
Warr'g haar; en had op wang en lip half-dicht
Haartje nog rimpel, zoodat hem wèl licht
De kamerling voor meisj' had kunnen houden;
Dees moest op 's Meesters wenk de deken dicht
Wat neder-waart van de' onbekende houden, —
En jonkmans schoud'r' en schonk, gespierd, zijn 't die ze aanschouwden.

IV.

Door deze ontwijding was 't verschrikte paar
(Ver-wèg gedoken in gansch andre landen)
Ontwaakt, en werd het gloeiend hoofd gewaar
Des Admiraals, in de opgeheven handen
Zwaaiend het zwaard, — en daar hij aan de randen
Des doods zich ziet, zich en zijn liefste lief —
Hoe voelde Floris toen zich de vermande
Borst poperen te wreke' als op een dief
Den diefstal hem begaan, hem en zijn liefste lief.

V.

Maar machtloos ziet hij zich, want zonder zwaard
Was hij gekomen op den Maagden-Toren,
Toch stormt hij op en ziet dan onvervaard
Den grouwaard aan, schuttend het meisjen voren
(Die aan hem hangt) voor 's Heeren daad en tooren —
Dan spreekt hij: „Heer, wanneer iets is misdaan
(En blijft vertrouwens-vol het meisje schooren)
„Want rekenschap van mijn, eens prinsen, daên
Ben 'k niemand schuldig en geen misdaad is begaan,

VI.

„Wanneer ik hier met haar mij heb hereenigd,
Die lang sinds d'mijne was, maar toch indien —
Stuit nog uw daad en richt niet eer de menigt'
Van uw hertogen en vasallen 't zien,
En stemmen mede over wat moet geschien;
Of heb ik reeds mijn hoofd bij u verbeurd,
Hier is 't, indien ge u waardigt slechts te ontzien
Dees Jonkvrouw, eertijds uit haar land gesleurd,
Nu in mijn armen weer, na veel wonders gebeurd."

VII.

Heer Admiraal, door 't forsch en fier gedragen
Des knaaps gestuit in zijnen dollen moed,
(Hij had een knecht verwacht, die zou vertsagen
Bij 't eerste dreigement, van hem ontmoet)
Valt in een zachter toon, blikt min verwoed,
En spreekt: „Wel hebt gij bêi verbeurd uw leven,
Meisje, gekozen reeds mijn vrouwe zoet,
Gij knaap om 't zijn hier. Beiden moet gij sneven,
Maar 'k zal u toch respijt ten grooten rechtsdag geven,

VIII.

„Wanneer gij, meisje, sterven zult in steê
Mijn een'ge vrouw te worde' als 'k had besloten,
Tot mijner dagen eind. En gij knaap mee
Zult in het aangezicht van al mijn grooten,
Landvoogden en vasallen op den grooten
Rechtsdag uw vonnis hooren. Tot dien dag
Zult gij uw eind, in kerker opgesloten,
Eenzaam bepeinzen, vocht en spinnerag
Zoolang uw leger zijn, niet waar 't lief naast u lag."

EINDE VAN HET ZESDE HOOFDSTUK.

HET ZEVENDE EN LAATSTE HOOFDSTUK.

zijnde het langste, immers onverdeelde, van alle de overigen, en bevattende hoe Floris en Blanchefloer, in schijnbare vrijheid in den tuin des binnenhofs gelaten, elkanderen willende naderen, door als uit den grond verrezenen, gescheiden gehouden worden; hoe dan de Rijksgrooten des Admiraals ten rechts-dag het aan den tuin grenzende peristiel binnenschrijden en, met den Admiraal aan het hooger einde, zich op hunne plaatsen ordenen; hoe Floris en Blanchefloer reeds door den Admiraal, na eenige wankelingen des oordeels ten doode verwezen, begenadigd worden wanneer de blinde ziener en bisschop van het teeken gewaagd heeft, door het welk de Macht der Liefde, in Blanchefloers persoon in den tuin aanwezig, zich geopenbaard heeft; hoe beiden dan ten huwelijks-staat onder groot geleide naar huis gezonden worden; en hoe de Admiraal, zijne vroegere, wreede wet verlatende, Clarisse tot éénige, hem overlevende vrouw neemt; en ten slotte hoe de dichter eenige reden van zijn onderneming geeft en het geheele gedicht zich-zelven onteigent.

I.

Licht! Uit des kerkers donkren nacht naar voren
Tredend, drie-dubble kwelling en doods-pijn,
Zag Floris, niet tot 't nieuwe licht herboren,
Den lieflijksten van allen aarde-schijn,
Daar tusschen 't muur-werk uitgestolperd zijn
Tuinen en kolonnaden en verschieten
En boomgaard, welvend licht-smaragden mijn,
Waar langs den grond bewegelijkjes schieten
Hemel-en-groen-verdiep weer-spiegelende vlieten.

II.

Ach! tot alle aardsche en minnelijkste weelde,
Noodend in hemel-schijn van 't paradijs
Lag 't binnen-hof, waar, wat zich ooit verbeeldde
Op tot pad-vinden licht-aanvaarde reis
Minnaar en wie altoos naar minnaars-wijs
Verzinnaar min-ziek en zin-rijk opzoekt
Wèl-lieve woonsteê, die hij koopt ten prijs
Zijns levens, maar niet duur hem, daar 't verkloekt
Wel anders duurzaam heil, onheilgen heil geboekt,

III.

Verwerklijkt was naar des Geweld'gen wil,
Die alle lieve krachten der Nature
Naar eigen dwinglandij en heerschers-gril
Binnen den ruime', onzichtbre' omtrek der muren
— Nergens is grens waar ook 't gezicht mag turen —
En vreed'ger menschen kunst, nooit zoo besteed,
En kunstger liên vliegens-vlugg' levens-uren
— Hoe zelden liefsten doel dient 's menschen zweet —
Naar zijn doel had gezet, die 't liefste doel niet weet.

IV.

En Floris zag naar rechts in de bosschaadjen
Onder 't groen licht in bleeken kleuren-pracht,
— Wel andren schijn als wie beiden vrijaadjen —
Bleeke gelaten in zwart lokken-nacht
Of blond, in sluik gebaar de een de ander zacht
Met de armen schoorend, dichte kluit van maagden,
Maar met verwezen oog, geen vreugden-kracht
Uitstroomend, arme, schoone geplaagden;
Daartusschen — als 't na schipbreuks-nacht wel eensklaps daagde,

V.

Daar boven 't wolken-wonder plots opscheen
Het fonkel-licht van onverwachte zon,
Verklarend sterker in zon-licht-geween,
Wat nog het duister half verhullen kon:
De' onredbren jammer: zoo zag hij de bron
Van al zijn liefde en wanhoop, — de juweelen
Tranen in de oogen, — Blanchefloer, o schon
Ooit sombrer noodweer liever zon? Der velen
Kon er niet ééne in 't somber floers zoo'n licht verhelen.

VI.

En daar zij op-keek en zij Floris zag,
O lieflijke opslag van geel-bruin-lichte oogen,
Lieflijker dan wel-eer de blijdste lach,
En die bij Floris binnen door zijne oogen
Vielen in 't hart en dan naar buiten togen
Diepst hartewee — en toen op ééns kwam hem
't Gedacht', dat al die jammer was maar logen,
Dat, als hij sprak, hij hooren zou haar stem,
En dat zijn voeten bond niet meer gevangenis-klem.

VII.

Hij treedt tot haar; zij rijst als vrij — geen banden,
Geen wachters binden bei. Hij ziet hare armen
Zich oop'nen reê — hij treedt, als zweefden van den
Grond zijn licht' voeten op, als wou de warme,
Vrije atmospheer hem dragen op luchte armen,
En woud-zang joelt hem in de klaatrende ooren,
Toen daar op êens — wat overkomt ach! de armen?
Van achter elken boom-stam treedt naar voren,
Als draken-tanden-teelt uit den grond zelf geboren,

VIII.

Arm-boog-schutter, geharnast helbardier,
Die tusschen hem en haar de helbaards kruisen.
Ter zelfder stond komt in krijgshafte cier
Ter linker-zij, ter kolonnade inbruischen
En zet den ganschen hof in barsch gedruisch en
Schettrend trompettren, lang-gerekte stooten
Van hoornen en bazuin — uit blader-kluizen
Vliegt het gevogelt op in den al-grooten
Schrik, 't al verkeerend — nu de stoet der grooten

IX.

Des Admiraals, vasallen en hertogen
  En onder-koningen in 't peristiel
Op iet-wat hooger grond door grens, getogen
  Van liefelijken vliet, waarin een ziel
  Van hemel-vreugd uit klare lucht in viel,
Van de groen' gaard gescheiden, zelf wit marmer,
  Waar elk nu in rang-orde innam en hiel
Tusschen twee pijlre' een nis en holt' van marmer,
Ziende allen naar hun Heer, huns Rechts en Rijks beschermer,

X.

Den Admiraal, die hoog zit op zijn zetel
  Aan 't hooger eind, onder een baldakijn
En spreekt: „Heeren, gekomen het vermetel
  Bedrijf te straffen van een maagdelijn
  Samen-gevonden met een knaapken fijn,
Haar boel, geslopen tot den Maagden-Toren,
  Die mijns bedunkens nu doods-kinderen zijn
Terwijl zij was alreê mijn vrouw verkoren,
Laat wie nu tegen stemt zijn tegen-stemme hooren!"

XI

Maar niemand sprak, een enkle gansch serviel,
Liet zelfs zijn speer, zijns heerschaps teeken nijgen
Ter aard', maar daar de meerderheid ze' ophiel
Hield hem weer op, maar alles bleef in zwijgen.
Op eenen wenk zijns Heers gaat tot 't werk tijgen
De Beul, daar nu de beiden worden vóór-
Geleid — zij zien 't en blijven 't ziende zwijgen —
Daar nu een minlijk spel begint, daar vóór
De' een de ander sterven wil, dat zijn dood 't vonnis stoor'.

XII.

En vragend ziet de Beul tot zijnen Heere,
Maar 't meisje werpt zich haren Heer te voet;
„Heer mijn, laat mij den Beul zijn plichten leeren;
Hij koel' de woede van zijn zwaard verwoed
Aan mijnen nek en spaar' mijn prince zoet.
Wel waar' het schade zoo eens konings zoon
Voor een onzaal'ge maagd verspilde 't bloed,
Laar hem en dat hij keere en dat hij woon'
Waar hem zijn moeder wacht, haar wel-geliefden zoon.

XIII.

„Ik, die mijn lief hervond na 't lange derven
Na scheiding droef en bittren schimp geleden,
Ben nu bereid dit leven te versterven,
Wanneer ik weet, dat mijne aanminnigheden
— Zoo God die gaf, Hem de eer — niet komen deden
Tot dood een die wèl-minlijk tot mij kwam
Van 't verre land, herwinnend het Verleden.
Ik ben getroost zoo maar niet mijn min nam
Het leven wien met mij van jongs af warmde één vlam."

XIV.

„Heer, laat voor mij geen Jonkvrouw 't leven laten
Noch voor het leven mijn, noch voor mijn dood.
Ik ben een prince fier, moet 't leven laten
Toch wellicht nu of dan in bloed'gen dood!"
Toen kwam er wel beweging in de rood-
En geel- en bont bemantel-prachte heeren!
Een héértog was er, die zijn mond ontsloot,
Basilius: „Heer, wil nog 't vonnis keeren,
Zoo hier de zaak nu gaat, zoo gaat zij niet met eeren."

XV.

Mijn oordeel is: wanneer de knaap vertelt,
Door welke kunst en list hij kwam ten toren,
Zoo scherp bewaakt, steil rijzend uit het veld,
Geen zal er dan der maagden rust meer storen,
Dan kunt g' hem laten gaan, wat baat 't verloren
Leven der jonge twee, hun jeugdig bloed?
Wie zag er eedler tweetal ooit te voren?
Genade staat den hoogen vorsten goed;
Streng was uw vonnis eerst, zij uw genade zoet!"

XVI.

Gemompel van instemming gaat de reekse
Van zwaar-gewapende en hoog-waard'gen door,
Die richten allen schuins en sluiks de smeeksche
Blikken naar waar in 't einde van het koor
Hun aller Heer zit, die alree verloor
Zijn grimmigheid en die zich liet vermurwen
En spreekt: „Wanneer gij, knaap, vertelt waardoor
Gij toegang kreegt en gij 't hebt wagen durven,
Blijve in de schede 't zwaard, dat had uw nek gekorven."

XVII.

„Mijn Heer, ik zal u dat slechts openbaren
Wanneer gij zeekre strafloosheid toezeit
Hun, die mij in mijn list behulpzaam waren, —
Zoo niet, dan lijde ik wat ik lijd."
Opnieuw vergramd door dees kloekhartigheid
Wil de Admiraal weer beî ter dood verwijzen,
Doch op dit pas komt in eerwaardigheid
En bisschops-staat een van zijn plaats verrijzen
En buigt voor 's Heeren stoel bei baard en hoofd, de grijzen.

XVIII.

Hij was een Sant, voor wien in 's menschen ziel
Noch in de hemel-dingen noch op aarde,
Geen enkle diepte zich verborgen hiel,
Wiens geestes-oog 't van vèr komende ontwaarde,
En woog der menschen daden en haar waarde.
Zijn zienlijk oog was lang voor dees verdoofd,
(Wèl wondren ziels-blik won wie 't lijf niet spaarde)
En wonder wist hij vrouwen-hart en -hoofd:
Geen alledaagsch geval had hem 't gezicht geroofd.

XIX.

„Mijn Heer, een wonderteeken is gebeurd,
De hemel-machten waren-om en werken,
En worden niet door tijd of macht gesteurd,
En menschlijk ongeloof; en nu ook, 'k herken
Der liefde heil'ge macht. De wondre merken
Der dienstbre stof hebben het weer verklaard
Den zienden blinden, die niet de almacht merken.
Wie, als ik de andren, mijn stap leidt op de aard,
Dees knaap heeft, wat zijn oog zag, mijn oog g'openbaard.

XX.

„Wel toover-kunsten, dienstbaar aan uw macht,
Zij hadden eenmaal in haar ban geslagen
Het vlietken, dat hier 't peristiel al zacht
Langs-schuurt en schuifelt onder groene hagen
En woud-prieelen. 't Deed naar uw behagen:
Het schiftte en scheidde, wie daar overtrad,
De vrouwen, die hier wachten uw behagen,
Wie harer nog de maagden-bloesem had —
Wie anders kwam, die maakte inkt-stroomend 's beekjes pad.

XXI.

„Maar zóó lang zou dees ban zijn macht behouden,
Totdat een vrouw, 't zij maagd, 't zij niet maagd, daar 't
Voetjen het wankel steentje toebetrouwde
(Dat tot dees marmer-vloer over de klaart'
Van 't beekje voert') een, die zelf onvervaard,
Alleen voor 's liefsten lot en lijf zou vreezen; —
Dan wierd de vliet-ziel voor-goed opgeklaard
Tot hemel-klaart', nog ongekend voor dezen,
Daar 't troeb'l, onwillig vloot ook zonder maagd verwezen.

XXII.

„Dan nu — zoo dra had nog niet in den tuin
Dit vrouwtje, dat hier voor uw stoel geknield ligt,
Den voet gezet of d'morgen-stralen schuin
Schoten een gloed van heil'g-lieflijk bezield licht,
Waar zij 't beekjen in-schenen; — en toen viel 't licht
Wel tot een hemel-kolk en diept verluisterd,
Toen zij ter vonnis trad; wee! wel vernielt licht
Liefd's hemel-beeld, wien aardsche macht omluistert! —
Zie dat gij 't hemelsch licht in liefst lijf niet verduistert!"

XXIII.

Toen hief Heer Admiraal, wel diep bewogen
Van 's heil'gen hielige taal, door een gebaar
Van vorstlijke genâ de beide' op (de oogen
Van allen zagen vreugde-scheemrend 't paar)
En laat Prins Floris 't vroolijk, manhaft, waar
Verhaal doen van zijn tocht en 't lange lijden
En wel het laatst, maar niet het minste raar
Verhaal hoe door des grijsaards goud-min hij de
Hachlijkste reis nog reisd' ter plaats, ter min gewijde.

XXIV.

Heer Admiraal, hij looft zijn dapperheid
En zet ze beide in vorstelijken staat
En geeft ze samen thuiswaart groot geleid'
Terwijl hij voortaan van zijn wet aflaat,
Die telken jare kwam tot bloed'ge daad.
Maar neemt tot een'ge gemalin de trouwe
Clarisse, die nog lang in weduw-staat
't Geluk van al haar land en volk mocht bouwen,
Verzachtend aller lot, maar meest het lot der vrouwen.

XXV.

En Blanche-floers en Floris lieve lot —
Hebt Machten, dank, die door leed en gevaar
En de geweldigheid van macht, die spot
Met Liefdes macht, maar eindlijk buigt voor haar,
De beiden bracht tot dat ze zitten waar
Zij worden nageoögd door all' geslachten,
Waar altijd zullen zijn, die 't eigen zwaar
En zwaarder lot dan 't hunne zich verzachten,
Troostend hun minloos lot door minlijke gedachten.

XXVI.

En mij — zoo Eene uit ver — ach! mij vèr — oord
Met ach! niet gansch misgunstig oor wou hooren
Wat stadig mij ach! was het eenigst woord,
Waarmede ik wist mijne eenzaamheid te storen
En stilt' te stemmen, dat mij kwam te voren
Een wèl lief beeld in minnelijksten schijn —
Ach! zoo nog eens in tijd nog niet geboren
Haar dit verhaal niet gansch onlief mocht zijn,
Wat loon zoo ze even zei: „Dit is niet dijn, maar mijn."

EINDE VAN HET ZEVENDE EN LAATSTE HOOFDSTUK.

